

12 maart 2021 Zweden

Beste vrienden,

Het is nu exact een jaar geleden, dat we de eerste afzegging van bezoek kregen vanwege de corona pandemie. Daarna een constante stroom van afgezegde bezoeken en afgelaste reizen en meetings. Een volle agenda veranderde plotseling in een dagpatroon dat er nagenoeg hetzelfde uitzag. Zelfs de ontmoetingen met onze 'basisgroep', de vijf echtparen waarmee we de langste geschiedenis in Göteborg hebben (begonnen in 1986!) moesten gestaakt worden. Het onvoorstelbare werd werkelijkheid. De boodschap sinds die begindagen van maart zijn voor onze leeftijdsgroep eigenlijk de hele tijd hetzelfde geweest. Uitgedrukt in de mantras van deze tijd: twee meter afstand houden, niemand die niet tot je huishouden behoort in je huis binnenlaten en alle vormen van gemeenschappelijk reizen ontwijken.

Pas in de afgelopen weken begon het door te dringen welke enorme verandering in ons leven dit meebracht. Ons leven is zó enorm gevuld geweest met omgang met mensen, met reizen om ons netwerk van vrienden verspreid in Europa te onderhouden, met groepen rond leven en geloof, met etentjes om mensen beter te leren kennen, met culturele evenementen om samen met anderen hoger en dieper te leren kijken – en niets daarvan was meer mogelijk! Het was zo'n schokkende verandering dat we wel gedwongen waren naar iets zinvol en waardevols op zoek te gaan.

Want ik geloof dat zo'n dramatische en totale verandering van levensvoorwaarden de kans geeft om ergens bij te komen waar je normaal niet bij kan. Normaal maakt de stroom van activiteiten en routines het onmogelijk om lang genoeg stil te kunnen staan om het buitengewone te kunnen ontvangen. Daarom moest Mozes verdwijnen in een 'no man's land' gedurende 40 jaar. Jezus bracht 40 dagen eenzaam in de woestijn door. Odysseus had 10 jaar nodig voor zijn thuiskomst om zich als een veranderd man met vrouw en zoon te verenigen. De pandemie voelt als een soort 'no man's land'- ervaring, waarin het belangrijk voelt om nederig en verwachtingsvol het diepere, het nieuwe, het andere, dat waar ik niet bij kon komen, tegemoet te zien.

Bovendien zijn we gewend om ons het leven lineair voor te stellen. Het één volgt het ander en als we een tegenslag hebben, hopen we dat dat van korte duur is om daarna gewoon de lijn weer verder te kunnen trekken. We gebruiken onze krachten en laten daarna de bladeren vallen. Niets is minder waar over het leven dan dat. Het leven meandert als een slingerende rivier of als een bospad. Steeds weer nieuwe uitzichten, die onze verwondering en receptiviteit vragen om, zolang we ons op dat traject bevinden, ons genietend en dankbaar dienstbaar te maken. En niet bang te zijn dat traject weer achter ons te laten. Zó kunnen we de waarde van dit huidige traject zien en kunnen we ook weer uitzien naar het volgende.

Dankbaar dat we gezond zijn, dat we elkaar hebben, dat we ons dienstbaar kunnen maken in de omstandigheden waarin we ons bevinden en dat we de steun van jullie als vriendenkring mogen ervaren!

Met warme groeten,

Rinus & Joke